

זמני כניסת ויציאת השבת לפי אופק ירושלים ומעלה אדומים:

כניסת השבת 05:17

צאת השבת 18:17

ר"ת 18:58

שיר ליום השבת

השר מונטיפיורי הסב על שולחנו המפואר והתענג בעונג השבת, כשלצידו יושב שר המחוז שהגיע לביקור בבית השר. לפתע הגיע שליח אל הבית ובידו מכתב, אמר השליח: "מכתב זה מיועד אליך מן המלך ניקולאי".

לקח השר מונטיפיורי את המכתב והניחו על השולחן. "מדוע אינך פותח את המכתב?" תמה שר המחוז.

"שבת היום" ענה השר, "ואינני יכול לפותחו". "אפתח אותו אני" הציע ביעילות שר המחוז.

השר מונטיפיורי סרב באומרו שזוהי השפלה ששר המחוז יפתח מכתב.

קרא שר המחוז לאחד מצוזריו וביקשו לפתוח את המכתב.

פתח הלה את המכתב, ומיד צנח ארצה ומת.

המכתב משוח היה בסם מוות חריף מאד!

ניקולאי שהיה שונא ישראל, רצה להרוג את השר משה מונטיפיורי, אולם השר ניצל בזכות שמירת השבת!

"מחלליה מות יומת", הזהירה התורה בפרשתנו - ומכלל לאו אתה שומע הן - שמירת השבת מצילה את האדם ממוות!

פעם הלכו **ה'חתם סופר'** ו**רבי יהודה אסאד זצ"ל** להשתדל במלכות, והיו שם מראות רבות. המהר"י אסאד, שמעולם לא ראה את דמותו במראה, אמר: "הולך מולנו יהודי שהשכינה שורה עליו. כדאילהתברך מפיו". חייך ה'חתם סופר' ותיכף תפס המהר"י את עצמו ואמר: "הדברים מכוונים למר". השיב ה'חתם סופר': "אם כבר אמרת אמת אל תחזור בך..."

מאורה של הפרשה

"ונתנו איש כופר נפשו... ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם"

רש"י הקדוש ביאר: 'שהמנין שולט בו עין הרע'.

וכן פירש **רבי יצחק אברבנאל זצ"ל**: 'הטעם שציוותה התורה לתת שקלים הוא משום "ולא יהיה בהם נגף", שהשקלים נועדו להיות כופר נפשם לצדקה ולהצילם ממוות ומגמפה', על דרך "צדקה תציל ממוות".

התחבולה הטובה והיעילה ביותר כנגד סכנת עין הרע היא נתינת צדקה. סכנת עין הרע היא הנפוצה ביותר, כפי שגילה לנו רב בגמרא: שתשעים ותשעה חלקים מהמתים שבבית הקברות מתו מעין הרע, ורק חלק אחד מת מצד שהגיע זמנם! עין הרע אינו מבדיל בין עשיר לעני, וכך גם סגולת נתינת הצדקה מועילה לעניים כמו לעשירים, שכן בכוחה לכפר ולהגן, ומי אינו זקוק לכך?

לפיכך אמרו חז"ל: 'אפילו עני המתפרנס מן הצדקה יעשה צדקה!'

דבר זה נרמז גם בפסוק "העשיר לא ירבה והדל לא ימעיש ממחצית השקל", כי לענין הצורך בכפרה והגנה מכל מרעין בישין, אין הבדל בין עני לעשיר. ואדרבא, לעני יש יתרון בנתינתו, וגדולים סיכויי שיתהפך עליו הגלגל ויתעשר, כפי שהזכירו חז"ל בגמרא, 'עני המתפרנס מן הצדקה, אם נותן צדקה, שוב אין מראין לו סימני עניות'. והכתוב מבטיחו "ועניתך לא אענך עוד".

על כן מייעצים חז"ל עצה טובה: 'אם רואה אדם שמזונותיו מצומצמין, יעשה מהן צדקה'.

פעם נכנס אדם אל **הצדיק רבי מרדכי שרעבי זצ"ל** ותנה בפניו את צרתו כי לדעת הרופאים הוא צריך לעבור ניתוח דחוף, ובלא זה אין סיכוי להחלים רח"ל. שאלו הרב שרעבי על מה התבססו הרופאים שקבעו את הניתוח? הוציא האיש את צילומי הרנטגן שהכריעו לעשות את הניתוח והראם לרב. קם הרב שרעבי ממקומו והתבונן בצילומים מול האור. אחר כך פנה לחולה ואמר לו: "לפי ראות עיני אין לך מאומה! ישנה רק נקודה קטנה של קרישת דם. אם תשמע בקולי תן את הסכום, דמי עלות הניתוח (בסך שתיים עשרה אלף ל"ו!) עבור צדקה, ועל ידי מצוה זו תיושע ולא תזדקק לניתוח". החולה שהיה שלם באמונת חכמים, מסר לידי הרב שרעבי את מלוא הסכום שנקב והלך לדרכו. הרב חילק את הכסף לצדקה והתפלל לרפואת החולה.

והנה כאשר אושפז האיש למחרת היום בבית החולים, חזר הרופא לבדוקו קודם הניתוח, ומה נדהם לראות כי ביצוע הניתוח מיותר לחלוטין! ליתר בטחון קרא לרופא נוסף ואחרי התבוננות החליטו שהאיש בריא לחלוטין וניתן לשחררו לביתו.

נכנס האיש שוב לבית הרב שרעבי כדי להודות לו על עצתו הטובה ותפילתו.

אחרי שיצא האיש אמר הרב שרעבי לבני ביתו: "מן השמים גזרו על אדם זה שייתן סך של שתיים עשרה אלף לירות עבור רופאים ותרופות. אך בסיעתא דשמיא סבבתי שייתן את הכסף לצדקה, ועל ידי כך התבטלה הגזרה מעליו והוא נחלץ מן הצרה".

האדמו"ר רבי שלמה מזועזיל זצ"ל הלך פעם לאסוף כספים לצרכי צדקה, בליווי אחד מחסידיו. בדרכם עברו ליד ביתו של עני אחד שהשעה היתה דחוקה לו. עלתה השאלה: האם לפקוד גם את ביתו של עני זה? השיקול להימנע היה, שהעני עשוי להתאמץ בנתינתו יותר מכפי יכולתו.

הפטיר האדמו"ר: "למה עלינו לרחם עליו? שהקב"ה ירחם עליו!", ונכנס לביתו.

ואכן, העני התאמץ ונתן נתינה הגונה. לאחר ביקור זה התהפך הגלגל על העני והוא התעשר מאד. (לחיות בנועם ה')

חקלאי טוב - חורש גם בבוקר!

הספק בונה את ההר, שהאמונה יכולה להזיז

דברי אמת רבים נאמרים דרך ליצנות; אבל השקרים נאמרים ברצינות

בברכת שבת שלום!
עריכה: משפחת שמעיה
לע"נ אבינו
הר"ר אילן סבח בן סניורה ז"ל

פטירת הצדיקים
כ"ג באדר - ר' ואשיהו פינטו. ר' יצחק מאיר מגור
כ"ה באדר - ר' יצחק אבוחצירא. ר' אברהם גרשון מקיטוב
כ"ז באדר - ר' אברהם פימנטיל 'מנחת כהן'
ר' שלמה הלוי 'מחצית השקל'. ר' חיים פנחס שיינברג
כ"ח באדר - ר' שלמה הכן מרדומסק

נא לשמור על קדושת הגיליון. אין לעיין בזמן התפילה וקריאת התורה
הצלחה ברו"ג: נעה שלו. משי יונה. משי ג'בלי. **רפ"ש:** משה מרדכי בן עדנה סולטן ובני ביתו חיים דניאל בן שולה. שלמה בן רינה. דוד בן רעות. תהילה בת שונמית. סיכל חיה בת רחל אפרת ביתיה בת צביה. **זוג הבוגר:** חיים דניאל בן שולה. אורה שרה בת אסתר שרה בת אילה. אורית יהודית, יעקב משה, יוסף והדס בני מרים דבורה פנינה **לע"נ:** הגר"ע יוסף בן גורגיה זצ"ל. שמואל בן חנה נוסרת ז"ל. ברוך נאג' בן נעימה ז"ל ששון בת מסעודה ז"ל. חתון בת מרים ז"ל. חילוה בת מרים ז"ל. מלכה בת רבקה ז"ל

לגל חוזר בעולם

בליל הסדר של שנת תשס"ה התרחש אירוע מצער בביתה של אחת המשפחות הנכבדות בבני ברק.

זמן קצר לאחר שהתחילו את הסדר צנחה אחת מבנות המשפחה, מעולפת. הבת הובהלה לבית החולים, ואחד מאחיה הגדולים הצטרף לנסיעה. מיותר לציין את עוגמת-הנפש הרבה שנגרמה למשפחה. בתום הסדר המזורז, מיהר האב לבית החולים, ועוד בדרך החל לעשות חשבון נפש עם עצמו.

אותו אדם רגיל היה לעסוק בענייני חסד. בכל שנה, מיד לאחר פורים היה אוסף כסף, יחד עם חברו, בכדי להעביר למשפחות נזקקות סכום מוכבד לקראת חג הפסח.

בשנה זו, התעוררו אנשי הוועד בקהילה למסד את פעילות החסד בשכונה ולבצעה בצורה מאורגנת תחת קורת גג אחת. הם סברו שבאופן זה ניתן יהיה לתת סכומים גדולים יותר. הוועד ביקש שכל העוסקים בצרכי הציבור יאספו השנה למען המגבית הכללית ולא יפעלו בנפרד כמדי שנה.

בעת אפיית המצות בערב פסח, ניגש אל האיש בנה של אישה אלמנה, שהייתה רגילה לקבל את התמיכה לקראת החג. הבן שאל בשם אימו, מדוע לא קיבלו את התמיכה הקבועה. האיש הזדעזע. מתברר שהוועד לא שלח לאותה אישה תמיכה והמצוקה בבית היתה גדולה. הוא החליט להשיג איכשהוא את הסכום ולהעביר לה. למעשה, בשל טרדות החג המרובות, הוא שכח ונזכר רק כשהיה ליד מיטת ביתו בבית החולים...

למחרת, בתפילת שחרית, ניגש אליו בנה של אותה אלמנה וסיפר לו: "ברצוני לספר לך מה היה אמש בביתנו. בתחילת ליל הסדר, פרצה אמי בבכי ואמרה: 'ראו איך שכחו ממנו השנה... אף אחד לא זכר את כל הטובות והחסדים שאבא היה עושה כאן בשכונה. הוא היטיב לכל כך הרבה אנשים, ועכשיו כשנפטר שכחו אותו לגמרי...'".

איש החסד שאל מתי זה קרה, ונמצא שבדיוק בשעה זו התעלפה בת.

ראו עד כמה יש להיזהר מצער הזולת. יש 'מידה כנגד מידה' בעולם.

אם אתה גורם צער לאחרים, חס ושלום, מגיע צער גם לך...

נסו להיכנס לנעליים של השני ולמצוא בו נקודות של זכות, שבעזרתן נוכל לרכך את הפגיעה ואולי אפילו לא לחוש אותה כלל.

כמה חשוב לחיות בחשבון הנפש וברגישות ערה לצרכי הזולת!

כדאי לסלוח מיד לאדם שפגע בנו, גם אם אנחנו צודקים. ובמידה שאדם מודד, מודדין לו...

מעשה בבעל מפעל גדול, שנכנס לאולמות היצור של המפעל, והבחין בבחור אחד שעומד בצד ואינו עושה דבר. כל הפועלים עבדו במרץ, ורק עובד זה עמד בחוסר מעש, והתבונן בעובדים. בעל המפעל החליט שלא להגיב והמשיך בסיוורו, אך מה גדלה תדהמתו, כשבשבו ראה שהעובד הוא עדין עומד בפניה ומתבטל... חמתו בערה בו, הוא ניגש אליו, הרעים עליו בקולו ויודף אותו לעיני כולם. לבסוף שאלו: "כמה הנך משתכר לחודש?" השיב לו הנער: "שלושת אלפים שקל". הוציא בעל המפעל את הסכום מכיסו, תחבו בידי הבחור וצעק עליו לעיני כולם "אתה חושב שאני מעסיק בטלנים? קח את הכסף ואני לא רוצה לראותך כאן יותר". הנער ניסה להצטדק אך האיש דחף אותו לכוון היציאה מבלי לתת לו אפשרות להסביר את עצמו.

לאחר שספג הנער את מנת הבושה הנוראה, הוא הלך לבית רבו וסיפר: "האמת היא, שאיני מועסק כלל בשורות המפעל... אלא אני נער שליחויות של חנות פיצה... בסך הכל הגעתי למפעל כדי להעביר הזמנה של מגש פיצה שהזמינו כמה עובדים, ומאחר וסיימתי את משמרת עבודתי ליום זה, התעכבתי מעט במפעל, משום שמלאכתם של העובדים עניינה אותי".

שואל כעת הבחור: "האם מותר לי לקחת את הכסף שניתן לי בטעות? מצד אחד אינני עובד במפעל, אך אולי אוכל להשאיר את הכסף כפיצוי על הבושה הגדולה ועגמת הנפש שהיו לי?"

תשובת הרב זילברשטיין שליט"א:

בזמננו אין לנו בית דין מומחים ליכולים להטיל חיוב תשלום 'בושת' על המבייש. אך בכל זאת מבואר בשולחן ערוך שאם המתבייש תפס מכספו של המבייש, כפי הערך שראוי לו ליטול, אין מוציאים זאת מידו. אולם בענייננו הבושת לא היתה על ידי פגיעה בגופו של הבחור, אלא רק בדיבור, והדין הוא שהמבייש את חברו בדברים, מן הדין אינו חייב בתשלומי בושת.

מכל מקום תיקן רבי שריא גאון וכך נפסק בשולחן ערוך, שהמבייש בדברים "מנדים אותו עד שיפייס את המבייש כראוי, לפי כבודו".

ובענייננו יתכן שלא ניתן להשית קנס על בעל המפעל, כי הבחור גרם לו קצת נזק, בכך שעמד בטל לעיני העובדים, ודבר זה גורם לרפיון בעבודה, כי בטלה של אחד עלולה 'להדביק' אחרים. ולמעשה נראה, שעל הבחור לפנות לבית הדין, והם ישומו אם היתה כאן בושת (ואולי גם בושת על ידי מעשה בכך שדחף בעל הבית את הנער), ובבושת משערים הכל לפי המבייש והמתבייש. ובמידה ואכן היתה כאן בושת, יחליט בית הדין אם ליטול מכספו של בעל הבית כשיעור הפיוס שמגיע לאותו בחור.

שכינה ביניהם | הרב נחום דיאמנט

כח הרצון

מוטיבציה גבוהה לשלום בית היא מילת מפתח בחיי משפחה טובים. מהי מוטיבציה? מוטיבציה היא רצון. אבל לא סתם רצון.

חז"ל אמרו 'בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו', יש מישהו שלא רוצה שלום בביתו? נו, והם רוצים, ומדוע לא שורר השלום בביתם?! כי רצון לבד איננו מספיק. צריך שיהיה "כח הרצון". כח לעמוד ולממש את הרצון הזה. נכונות להשקיע או לשלם מחיר רב בשביל מילוי הרצון הזה.

שמעתי פעם משל נחמד, ואולי הוא יעזור לנו להבין את משמעות המונח "כח הרצון".

היה מלך טוב ששלט על ממלכתו בחסד. יום אחד בנה המלך מגדל גבוה בין מאתיים קומות, והוציא כרוז, שמי שיצליח להגיע עד למרומי המגדל - יישא את בת המלך וירש את המלוכה.

החלשים התייאשו על אתר, אבל הגיבורים נעמדו בשורה מוכנים למשימה.

הראשון התחיל לעלות חמש קומות, ועשרים, ושלושים ונעצר. זה לא הולך. ירד למטה והבא אחריו נסה את מזלו. טיפס עשרים וארבעים וחמישים ושבע - ונשבר. כך עלו וירדו וירדו ועלו רבים שניסו את מזלם ופרשו בפחי נפש. הציבור החל לרנן: המלך היתל בנו.

עמד אחד בקצה התור ומחה נמרצות: "המלך שלנו טוב ומיטיב. אם הוא אמר שאפשר - אז אפשר!". העידוד נתן לציבור מרץ ונסך בהם כוחות. ואכן, היו שהגיעו לקומה שישים ושבעים - אבל ירדו ביאוש. "המלך היתל בנו"... רק ההוא מקצה התור המשיך באמון מלא: "המלך הטוב יודע מה שהוא אומר. אם הוא אמר שאפשר - אז אפשר".

הגיע תורו והוא החל לטפס. עלה שלושים, וחמישים, ושבעים, ושמונים ושלוש, ותשעים... ותשעים ושמונה וכוחותיו אפסו. בשארית כוחותיו טיפס עוד קומה ועוד אחת, והגיע לקומה המאה...

שם כבר נאנח ואמר לעצמו: 'החבר'ה צודקים, אין מה לומר. עם כל הביזיון - אני יורד...'

הוא הסתובב לרדת אבל לבו נקפו. חשב לעצמו: 'רגע, שהייתי למטה היה לי ברור שהמלך טוב ויודע מה שהוא אומר. מה קרה פתאום? למטה הייתי נקי מנגיעות, לא ניסיתי ולא התאמצתי; ואילו כעת אני עם אינטרס, אין לי כח להמשיך בטיפוס... הסברא שלי נוטה בגלל הנגיעות שלי... עלי להקשיב לקול הנקי והראשוני שהדהד בי - שאפשר. אני מוכרח להצליח!'.

בשארית כוחותיו הוא טיפס עוד מדרגה, ועוד שתיים - והנה. מעלית לפניו. נכנס בה והיא העלתה אותו עד למרומי המגדל.

לרצות, הכוונה בקומה המאה ואחת להמשיך להתאמץ; ולא רק למטה לצטט סיסמאות...

'בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו'. מתי? אם גם כאשר הוא בקומה המאה ואחת הוא עדיין רוצה - אזי מוליכין אותו במעלית אל האושר.

מוטיבציה, היינו לרצות - עם כח רצון. נכונות להתמודד עם האובייקט.